

Царь Крезъ е привързанъ о стълпа посредъ.
Нафърлени долу подъ него безредъ,

Лежжтъ царедворци и стари боляри,
До вчера на радостъ—на смъртъ днесъ другари.

А по-отстрана, подъ разкошенъ заслонъ,
Киръ гордо е седналь на царский си тронъ.

Той махна съ ръка и тръби протръбиха
И буйно литаври нататъкъ забиха;

Простора процепи стохиледенъ кликъ.
Избухна огънь — и изчезна за мигъ

Високата клада средъ пламъци димни...
Жреците запяха свещенни си химни...

Тогава оброни Крезъ тъжно глава,
И въ тъмна му паметъ неясни слова

Възникнаха мигомъ и пакъ потъмняха,
Катъ искрици плахи избили изъ праха.

И впери далеко предсмъртний си гледъ
Той, негли да схване по свежия следъ,

Това що въ душа му изгре и пропадна...
Но близу при него му погледа падна,

10 И видя той Сарди повъргнати въ прахъ, —
Другари клетници — и гордия врагъ

Какъ съ радостъ свирепа надъ тяхъ се издява;
И спомни си той за предишната слава,

За свойте богатства. И спомни си вмигъ
Неясните думи... Средъ дивия викъ

Трикратно се счу откъмъ стълпа да стоне
Гласъ сдавенъ: «Солоне, Солоне, Солоне!»

Царъ Киръ се подиe на високий си тронъ,
И сепнатъ се вслуша ~~въ~~ глухия стонъ, —